Третій день крізь сутінь масну.
Третій день без спочинку і сну.
Я звик до піску і до холоду звик,
і в торбі у мене – вино і часник.
А під сукно, мов під листя смерек,
Зарито афганський крек.

Я тридцять днів ховався в імлі,
їв траву і спав на землі,
збираючи, мов данину тяжку,
крихти коштовного порошку,
який, ніби тіні пропащих душ,
лежить на хребті Гіндукуш.

Це смерть шукає мої сліди,
смерть виводить мене до води,
і, доки я з річища мерзлого п’ю,
тримає флягу мою.

Я ніс усе, що і мав нести,
я обійшов талібанські пости,
дістався міста, продав телефон,
перейшов таджицький кордон,
і на п’яту ніч, хто би що не казав,
побачив Ростовський вокзал.

Там попереду погранці,
сонце в траві, туман на ріці,
довгий день, строкатий базар.
Лише б довезти додому товар,
і скинути, якщо повезе,
циганам із ХТЗ.

Але смерть чекає на того, хто йде.
Смерть тримає мене і веде.
Смерть прокидається вночі
на моєму плечі…

…Тихий ранок, темний вагон.
Це був останній мій перегон.
Усі дороги вели сюди.
Ось мічені кров’ю собачі сліди,
і важко, мов короп у глибині,
куля сидить у мені.

Дихати, дихати що б не було,
коли твоя тяга – єдине тепло.
Життя втрачає свою вагу,
коли вдихаєш гарячу жагу,
коли видихаєш солодкий щем,
курячи синій елем.

Кров затікає в теплий рукав.
Мене все одно ніхто не чекав.
Кордон зачинено на замок.
І, не відходячи ні на крок,
моя душа, ніби щось чуже,
тіло моє стереже.